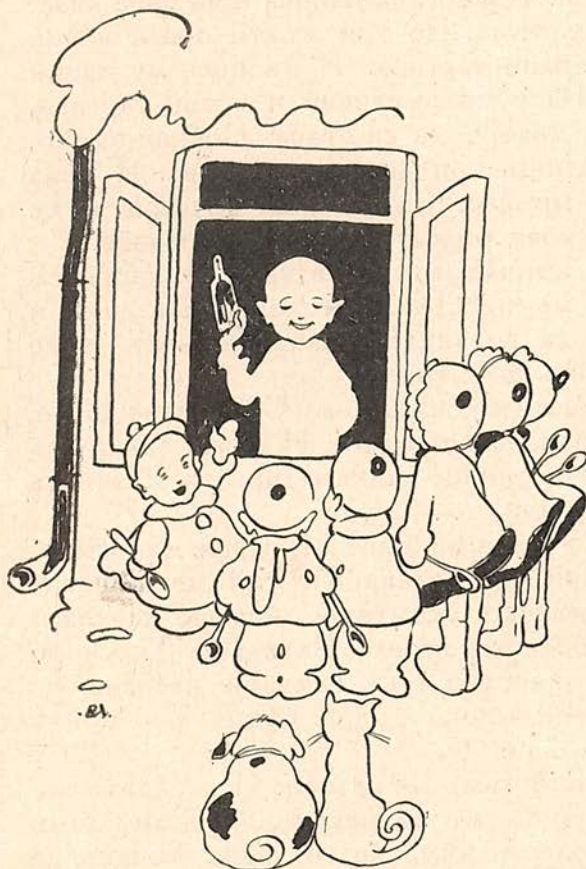

Единъ день набързо прозорца отворихъ и викнахъ високо:

— Патиланци вѣрни, скоро ще се срещнемъ. Но вий се пазете! Азъ като излѣзя, други да не легне! Като баба всички до единъ сторете! Преди да сте болни, лѣкарства вземете! Сега за лѣжици чорбени идете. Азъ ще ви налѣя на всички гаргара, а вий си капнете отъ моитѣ капки сами въ носовѣтъ!

И хукна веднага моята дружина. Съ лѣжици се вѣрна. Налѣхъ имъ гаргара. Капкитѣ имъ дадохъ. Доде се обѣрна, баба Цоцолана здраво ме прегърна, па ме поналожи и сърдито рече:

— Ти да не си мислишъ, че пакъ ще ти мине! Не си бо-

ленъ вече. Така ли се, лудко, лѣкарство разлива!

Пламна ми сърцето и викнахъ зарадвавъ:

— Бабо, да си жива! Никога тѣй сладко ти не си ме била!

И азъ се изкопчихъ, вѣнъ веселъ изкочихъ и викнахъ юнашки:

— Да се веселиме! Здравѣйте, другари! Не съмъ вече боленъ! Тупаничка здрава баба ми удари!

— Ура! Живъ бжди ни, бате Патилане! Капнахме си капки! Сега нѣма нивга болестъ да ни хване!

И кихаха дружно малкитѣ нослета, и далечъ избѣга болестъта проклета. Пази се отъ нея, драги ми Смѣхурко.

Поздравъ най-сърдеченъ!

Твой приятель вѣченъ:

Веселъ Патиланчо.